

БОЖИ СВЪЩИЦИ

Между дърветата, по зелените поляни подаваха срамежливо главички желти минзухарчета. На една полянка бѣха толкова много, че се желтѣха отдалече като запалени свѣщици въ черква. Димко спрѣ и се провикна:

— Бабко, гледай, гледай! — сочеше той съ ржка полянката. — Вижъ колко много минзухарчета... Отде сж, бабко? Кой ги е посадилъ тамъ?

Баба Марга и Димко минаваха презъ гората. Връщаха се отъ съседното село. На третия день следъ Възкресение бѣше. Грѣеше топло слънце. Чуроликаха птички по дървесата. Мушици прехвъркваха.

Баба Марга се усмихна.

— Мигаръ ти не знаешъ, Димко, откъде сж се взели минзухарчетата? — попита тя.

— Не, бабко, не зная.

— Приказката не си ли чувалъ?

— Коя приказка?

— Коя, за минзухарчетата, — рече баба Марга. — Не знаешъ ли откъде сж дошли на свѣта. Слушай, тѣ не сж цвѣтя, а — Божии свѣщици. Едно време, преди хиляда години, когато се родилъ Исусъ Христосъ, въ оная земя царувалъ страшенъ царъ. Иродъ се казвалъ. Иродъ билъ лошъ, завистливъ и страхливецъ. Той чулъ, че въ Витлиемската пещера се родило чудно дете, което грѣло като слънце. Узналъ, че звезда затрепѣла надъ пещерата